

bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsancie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

A. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 mei 2004 tot en met 1 juni 2004 (stuk 6 van 66.L7.103219/04):

het slopen van de bestaande frituur en achterbouw en opnieuw oprichten ervan (stuk 6 van 66.L7.103219/04)

B. op niet nader te bepalen data, in de periode van 15 augustus 2004 tot en met 31 augustus 2004 (stuk 4 van 66.L7.103997/04):

het uitbreiden van de in tenlastelegging A vermelde constructie met een ruimte van 7 meter op 6 meter dienstig als koelruimte (stuk 2 van 66.L7.103997/04)

gelegen in woongebied, volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 met verkavelingsvoorschriften (stuk 17 van 66.L7.103997/04)

De eerste tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43 bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de Wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van _ 15.000 (geraamd van 01/05/04 tot 31/08/05) zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen (het equivalent bedrag).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: servicestation. 41 a 16 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

met zetel te

met ondernemingsnummer

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van inbreng verleden op 29/06/1993 geregistreerd op 05/07/1993.

De rechtbank nam kennis van:

- de rechtsgeldig betekende dagvaarding waarmee de zaak aanhangig werd gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de terechtzitting dd. 13 februari 2006;
- de overschrijving van de dagvaarding in de registers van de hypotheekbe-waarder waarmee voldaan werd aan de vereisten van art. 160 DORO;
- het tussenvonnis dd. 13 februari 2006 waarbij een lasthebber ad hoc werd aangesteld voor de vierde beklagde en de zaak in voortzetting werd gesteld op de terechtzitting van 8 mei 2006;
- de beschikking dd. 8 mei 2006 waarbij de zaak op vraag van de verdedi-ging in voortzetting werd gesteld naar de terechtzitting dd. 5 juni 2006;
- de brief van de heer griffier waarbij aan de partijen gemeld werd dat de zaak bij vergissing was uitgesteld naar 5 juni 2006 – zijnde een wettelijke feestdag – en gemeld werd dat de zaak zou behandeld worden op 12 juni 2006;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting dd. 12 juni 2006:

- het **openbaar ministerie**, waargenomen door _____ substi-tuut-procureur des Konings, in zijn middelen en eis;
- de **eerste beklagde** in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf;
- de **tweede beklagde** in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door zijn raadsman mr. _____ advocaat te _____ die hem vertegenwoordigde;
- de **derde beklagde** in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf en zijn raadsman mr. _____ advocaat te _____
- de **vierde beklagde**, in haar middelen van verdediging voorgedragen en vertegenwoordigd door haar lasthebber ad hoc mr. _____ advocaat te _____

1. Gegrondheid strafvordering

1.1

Het bewijs van de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A en B blijkt naar het oordeel van de rechtbank afdoende uit de gegevens van het strafdossier. De vast-stellingen van de politie van de politiezone _____ terzake zijn dui-delijk en worden geenszins weerlegd door de verklaringen van de beklagden in de loop van het opsporingsonderzoek. De politie stelde vast dat zonder vergunning veranderingswerken werden uitgevoerd aan de frituur die zich bevindt in _____ (stuk 3, strafdossier).

1.2

De rechtbank herinnert eraan dat de misdrijven omschreven in de tenlasteleggingen A en B geen bijzonder opzet doch slechts een algemeen opzet vereisen, waarvoor het feit willens en wetens de wet schenden volstaat. Wanneer geen rechtvaardigings – of schulduitsluitingsgronden van toepassing zijn, is aan de vereiste van algemeen opzet is voldaan. Bij een inbreuk op de bijzondere wetgeving die het DORO is, dient zelfs onachtzaamheid of zoals in casu, nalatigheid, als opzet in acht genomen te worden (vgl.: M. Faure, “Het milieumisdrijf en de strafbaarheid van de milieuverstoring”, in: A. De Nauw, P. Flamey, J. Ghysels, *Milieustraf- en milieustrafprocesrecht – Actuele vraagstukken*, Larcier, 2005, 70; L. Dupont, R. Verstraeten, *Handboek Belgisch strafrecht*, 263-264).

1.3

Het ten laste gelegde dient toegerekend te worden aan de eerste beklagde. Hij erkende het perceel te huren van _____ en toestemming te hebben verleend aan de tweede en de derde beklagde om veranderingswerken uit te voeren (stuk 4, subkaft I, strafdossier).

Het ten laste gelegde dient tevens te worden toegerekend aan de tweede en de derde beklagde. De derde beklagde erkende medezaakvoerder te zijn van de vierde beklagde, die de frituur uitbaat en erkende dat veranderingswerken werden uitgevoerd en dat hiervoor geen stedenbouwkundige vergunning werd aangevraagd. Hij verklaarde dat de voorheen bestaande frituur en de achterbouw werd afgebroken en opnieuw werd op- en ingericht (stuk 5, subkaft I, strafdossier). De derde beklagde bevestigde de verklaringen van haar echtgenoot, de tweede beklagde en erkende medezaakvoerder van de vierde beklagde te zijn (stuk 42, subkaft II, strafdossier).

Het ten laste gelegde dient ook de vierde beklagde te worden toegerekend. De feiten werden gepleegd voor rekening van de vierde beklagde. Het betreffen wetens en willens gepleegde feiten. De feiten werden *wetens* gepleegd: de tweede en de derde beklagde konden als zaakvoerders weten dat zij de wet schonden, door zich voldoende te informeren. Zij lieten bewust na, uit desinteresse voor de firma waarvoor zij verantwoordelijk zijn, zich degelijk te informeren, zodat zij wetens handelden. De feiten werden ook *willens* gepleegd: tweede en derde beklagde beroepen zich op geen enkele rechtvaardigingsgrond, noch tonen zij op geloofwaardige wijze het bestaan ervan aan. Gezien de binnen de rechtspersoon geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens hebben gepleegd, is de cumul van verantwoordelijkheden van toepassing.

2. Straftoemeting

2.1

De feiten die voorwerp zijn van de vermelde tenlasteleggingen zijn voor de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklagde de uitvoering van één ongeoorloofd besluit, gezien zij zodanig in verband staan dat zij als één voortgezette handeling

moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven telkens slechts één straf te worden uitgesproken.

2.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie wat betreft de eerste, de tweede en de derde beklaagde en het strafrechtelijk verleden en de activiteiten van de vierde beklaagde.

2.3

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren. Het zonder enige vergunning uitvoeren van afbraakwerken en oprichtingswerken, houdt een flagrante inbreuk op de regels van ruimtelijke ordening in en dient in beginsel passend te worden gesanctioneerd.

2.4

De *eerste beklaagde* is thans jaar en heeft een eerder ongunstig strafrechtelijk verleden. Hij liep al veroordelingen op wegens drugdelicten, inbreuken op de verplichte aansprakelijkheidsverzekering voor motorrijtuigen/regels van inschrijving en technische controle, heling, opzettelijke slagen en vluchtmisdrijf. Hij stelde handelaar te zijn en verkoop/koop uit falingen als activiteit te hebben. Hij is alleenstaand

De *tweede beklaagde* is thans jaar en heeft eveneens een eerder ongunstig strafrechtelijk verleden. Hij liep al diverse fiscale geldboeten inzake slijterijen van dranken op en werd tevens al veroordeeld wegens opzettelijke slagen en vluchtmisdrijf.

De *derde beklaagde* is thans jaar en heeft een gunstig strafrechtelijk verleden. Zij stelde thans gescheiden te zijn van de tweede beklaagde. Zij baat de frituur verder uit en verklaarde dat de zaak goed draaide. Zij heeft een gezin.

De *vierde beklaagde* is een vennootschap die de uitbating van de frituur waarneemt. De vennootschap werd opgericht op 18 oktober 2001 en beschikt over een blanco strafregister.

2.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

2.6

Om de hiervoor vermelde doelstellingen van de straftoemeting te realiseren is de rechtbank van oordeel dat de hierna bepaalde geldboeten een passende bestraffing uitmaken.

2.7

Krachtens art. 146 DORO kunnen de feiten in hoofde van de natuurlijke personen bestraft worden met een gevangenisstraf van 8 dagen tot vijf jaar en/of een geldboete van 26 tot 400.000 (euro).

In hoofde van de vennootschappen geldt art. 7bis Sw., ingevoegd bij wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen, dat een reeks straffen heeft ingesteld die op een rechtspersoon kunnen worden toegepast.

Bij het opleggen van een geldboete dient rekening te worden gehouden met de specifieke berekeningswijze voor het bepalen van het minimum en maximum van de geldboete van toepassing op de rechtspersoon.

Art. 41bis Sw. bepaalt dat wanneer de wet op het feit een vrijheidsstraf en/of geldboete stelt, de geldboete toegepast op de rechtspersoon een geldboete zal zijn van minimum 500,00 (franken) vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de minimumvrijheidsstraf, doch niet lager dan de minimumgeldboete gesteld op het feit. De maximumgeldboete zal zijn 2.000,00 (franken) vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de maximumvrijheidsstraf, doch niet lager dan het dubbele van de maximumgeldboete gesteld op het feit.

De geldboete in casu van toepassing in hoofde van de rechtspersonen bedraagt dan minimum 133,33 euro (nl. 500,00 x 8/30; een maand gevangenisstraf duurt ingevolge artikel 25 van het Strafwetboek 30 dagen) en maximum 800.000,00 euro.

2.8

De derde beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat hij zich niet meer aan dergelijke feiten zal schuldig maken. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de opgelegde geldboete, zoals in het beschikkend gedeelte van dit vonnis nader bepaald.

3. Herstelvordering

3.1

Door het college van burgemeester en schepenen van _____ en door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd een herstelvordering ingediend, respectievelijk bij brieven dd. 8 april 2005 (stuk 15, subkaft II, strafdossier) en 27 juli 2005 (stuk 28, subkaft II, strafdossier), waardoor deze overheden eisers in herstel zijn.

De eisers in herstel op omstandige wijze uiteengezet dat de goede ruimtelijke ordening door het opleggen van een meerwaardesom niet in het gedrang kan komen en heeft de keuze voor de meerwaardevordering tevens uitdrukkelijk gemotiveerd vanuit de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving en de ernst van de overtreding, aldus voldoende aan het motiveringsvereiste van artikel 149 § 3 DORO.

3.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen.

3.3

Gezien de door eisers in herstel gevorderde herstelmaatregel intern en extern met de wet strookt en de motieven duidelijk een goede ruimtelijke ordening beogen, dient de rechtbank de herstelmaatregel in te willigen.

3.4

Het is echter wel deze rechtbank die ingevolge artikel 149 § 5 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 op onaantastbare wijze het bedrag van de meerwaarde dient te bepalen. De rechtbank is daarbij niet gebonden door de vordering van de overheid die het herstel vordert en zij mag dit bedrag naar boven of naar beneden aanpassen (vgl. G. DE BERSAQUES, B. HUBEAU en P. LEFRANC, *De sanctionering van*

stedenbouwmisdrijven. Handhavingsmaatregelen, Brugge, Die Keure, 2001, nr. 191, p. 114-115). Indien de meerwaarde niet met mathematische precisie kan worden vastgesteld vermag de rechter de meerwaarde in billijkheid te ramen (vgl. Cass. 6 oktober 1998, *T.R.O.S.*, 1999,55, noot).

3.5

Door de Vlaamse Regering werd met het besluit van 5 mei 2000 betreffende de berekening en de betaling van de meerwaarde (hierna geciteerd als meerwaardebesluit) een uniforme regeling uitgewerkt voor het gehele Vlaamse grondgebied die voor deze rechtbank niet bindend is, maar die toch een indicatie kan bieden.

3.6

De berekening van de meerwaardevordering van de eisers in herstel verschilt wat betreft het meerwaardebedrag.

Het college van burgemeester en schepenen stelt dat om te komen tot een meerwaardebedrag van 1.816,39 euro de formule van het uitvoeringsbesluit van DORO werd gehanteerd en dat het op die wijze bekomen bedrag gehalveerd werd.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft bij het berekenen van de meerwaarde uitdrukkelijk de formule volgens het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 gehanteerd, namelijk: Basisbedrag = (kosten x coëfficiënt A x coëfficiënt B) – kosten; nieuw bedrag = (basisbedrag x gezondheidsindex van de maand december voorafgaand aan de maand januari waarin de aanpassing plaats vindt) / gezondheidsindex december 1999 en kwam op die wijze tot een meerwaardevordering van 3.571,48 euro.

3.7

Volgens het meerwaardebesluit (artikel 2) wordt bij de berekening van de meerwaarde rekening gehouden met:

- kosten voor uitvoeren van de wijziging;
- bestemmingsvoorschriften;
- bestemming waaraan de werken beantwoorden;
- verbetering van de welstand in de vorm van comfortverbetering, materiaalgebruik, concurrentievoordelen of welke vorm ook.

Deze elementen zitten verwerkt in de formule die door het meerwaardebesluit wordt aangereikt.

De principiële voorrang van de vordering van de stedenbouwkundige inspecteur op de vordering van het college van burgemeester en schepenen (art. 149 § 1, 4de lid DORO) heeft enkel betrekking op de keuze van de herstellorra en geldt dus niet ten aanzien van de berekening van de meerwaardevordering (vgl. P. Vansant, *De herstelmaatregel in het Vlaamse decreet ruimtelijke ordening*, Kluwer, 2006, p. 286). Beide eisers in herstel stelden naar herstellvorm immers een identieke herstellvordering in, nl. de meerwaardevordering. De rechtbank kan echter wel de

berekening van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bijtreden en verkiest deze boven deze van het college.

3.8

De beklaagden kunnen zich gelet op de veroordeling tot de betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde, ook op een geldige wijze kwijten door binnen een jaar na dit vonnis de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen.

3.9

Zoals gesteld door de stedenbouwkundig inspecteur, is het niet aangewezen dat nog instandhoudingwerken aan de constructie worden uitgevoerd, aangezien dit leidt tot een verdere bestendiging van de onvergunde toestand.

3.10

De herstelmaatregel moet worden bevolen tegenover elke wegens het stedenbouwmisdrijf veroordeelde persoon. Als bijzondere vorm van teruggave zijn alle wegens eenzelfde stedenbouwmisdrijf veroordeelde (mede)daders hoofdelijk gehouden tot het voldoen van de bevolen herstelmaatregel. De omstandigheid dat een veroordeelde geen eigenaar is, neemt niet weg dat lastens hem de herstellvordering kan en moet worden bevolen (vgl. G. De Bersaques, B. Hubeau en P. Lefranc, *De sanctio-nering van stedenbouwmisdrijven. Handhavingsmaatregelen*, Brugge, Die Keure, 2001, nr. 212-213, p. 126-128 en de daar in die zin geciteerde en door deze rechtbank bijgetreden rechtspraak).

3.11

Artikel 198*bis* van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormelde decreet van 4 juni 2003, bepaalt dat de regels inzake het in te winnen eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd. Op 16 december 2005 werd het huishoudelijk reglement goedgekeurd.

Ten aanzien van herstellvorderingen die volgens de overgangsregeling bij de rechtbank aanhangig werden gemaakt – zoals deze herstellvordering, kan de rechtbank soeverein beslissen of er al dan niet nood is om het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in te winnen (vgl. P. Vansant, *De herstelmaatregel in het Vlaamse decreet ruimtelijke ordening*, Kluwer, 2006, nr. 229). De rechtbank is van oordeel dat dit advies geenszins moet ingewonnen worden.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;
 Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195;
 Strafwetboek, art. 2, 5, 38,39, 40, 44, 50, 65, eerste lid, 66, 100;
 Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
 Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

VERKLAART de eerste beklagde, de tweede beklagde, de derde beklagde en de vierde beklagde **SCHULDIG** aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A en B;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de eerste beklagde tot een **geldboete van 200,00 euro**, vermeerderd met 45 deciemmen (x 5,5), gebracht op 1.100,00 euro;

ZEGT dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de beklagde uitgesproken geldboete van 200,00 euro zal kunnen worden **VERVANGEN** door een gevangenisstraf van 60 dagen;

VEROORDEELT de tweede beklagde, de derde beklagde en de vierde beklagde voor de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A en B samen tot een **geldboete van 400 euro**, vermeerderd met 45 deciemmen (x 5,5), gebracht op 2.200,00 euro;

ZEGT dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de tweede en derde beklaagden uitgesproken geldboete van 400,00 euro zal kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van telkens 90 dagen;

GELAST voor de tweede en de vierde beklaagde gedurende een termijn van drie jaren gewoon UITSTEL van tenuitvoerlegging van telkens een gedeelte groot 200 euro van de opgelegde geldboete van 400,00 euro en zegt dat, wat tweede beklaagde betreft, het met uitstel bepaalde gedeelte van de vervangende gevangenisstraf op 45 dagen wordt bepaald;

SPREEKT lastens de beklaagden de verplichting uit om elk EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

LEGT de beklaagden elk een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

VEROORDEELT de beklaagden hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van 185,95 euro.

BEVEELT op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de beklaagden en

een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het onroerend goed gelegen te

door de feiten omschreven onder de bewezen verklaarde tenlasteleggingen heeft bekomen en waarvoor de beklaagden thans solidair worden veroordeeld en die door de rechtbank op **3.571,48 euro** wordt bepaald.

ZEGT dat instandhoudings- en onderhoudswerken die betrekking hebben op de stabiliteit, zoals bedoeld in art. 195bis, 3° DORO, niet mogen worden uitgevoerd.

ZEGT dat deze beklaagden zich op een geldige wijze zullen kunnen kwijten hetzij door binnen één jaar na dit vonnis de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen, hetzij door de som van 3.571,48 euro uiterlijk bij het verstrijken van deze termijn van één jaar te storten op het rekeningnummer van het Grondfonds;

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van :

VIJFENTWINTIG SEPTEMBER TWEEDUIZEND EN ZES.

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
griffier.